

Статистиката реагира, като видоизменя съществуващите и включва нови признаци за наблюдение.

През 1994 г. нов признак е уникалният 10-значен идентификационен номер ISBN (международен стандартен номер на книгата, въведен от Международната организация по стандартизация). У нас националната ISBN агенция е създадена през 1991 г. От създаването си до септември 1994 г. в нея са регистрирани 1045 издателства с 13530 заглавия. Според „Книгоиздаване и печат“ (1995) около 3690 заглавия или 62,3% от издадените книги през 1994 г. в страната са регистрирани в системата ISBN за международен обмен на информация в света на книгите.

Статистиката на книгоиздаването представя броя и тиража на издадените книги по години, тематика, поредност на издаване, издателства и други. Чрез публикуваните данни може да се установи изменението (увеличението или намалението) на съвкупността от издадени книги и тиража им - общо, по тематични раздели, предназначение, съотношение между оригинална и преводна литература, между национална и чуждестранна, между първи издания и преиздания.

Данните за тиражите дават ориентация за търсенето и необходимостта от отделни заглавия или определен вид издания в различните области на знанието.

КНИГОИЗДАВАНЕТО ПРЕЗ ДООСВОБОЖДЕНСКИЯ ПЕРИОД (1806-1877 Г.)

Книгите през този период са свързани с възрожденските идеи и изразяват стремежа към културно самоопределение и политическа независимост. Из-

дирването и описването на българските старопечатни книги¹, независимо от това къде са издадени, но публикувани между 1806 и 1877 г., е твърде трудно. То се извършва по определени критерии като език, национална принадлежност на авторите и предназначение на книгите. Според Богданов (1978) така се обхващат всички книги, написани от българи на български език - оригинални произведения и преводи; от българи на чужди езици и от чужденци на български и на чужди езици, ако са свързани с Възраждането на българския народ или улесняват изучаването на чужди езици от българите.

Броят на издадените книги през доосвободения период, установен от изследователите на българската книжнина, е различен. Разликата се дължи преди всичко на използваните източници - библиографски, обяви в българския възрожденски печат, когато са включени книги, останали непубликувани - а също и на използваните критерии за отнасяне на дадено заглавие към съкровищницата на българската книжнина.

¹ Статистическо наблюдение на книгоиздаването у нас се прави едва след 1897 г., когато съгласно Закона за депозит на печатните издания Народната библиотека в София е задължена да издава текуща библиография на депозираните книги.